

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 463/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Gráčíkom, Farská 40, Nitra, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžrk 20/2018 z 25. septembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 ústavy, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžrk 20/2018 z 25. septembra 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 24 S 123/2017-132 z 21. júna 2018 (ďalej len rozsudok krajského súdu“) zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia Okresného úradu Banská Bystrica, odboru opravných prostriedkov sp. zn. OU-BB-OOP4-2017/019239 z 28. júna 2017, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Okresného úradu Žiar nad Hronom, pozemkového a lesného odboru sp. zn. OU-Z11-PLO-2017/003178 z 27. marca 2017, ktorým v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o lesoch“) dočasne vyňal na dobu od 1. júla 2018 do 30. júna 2020 lesné pozemky na časti parcely č. [REDAKOVANÉ] v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] a č. [REDAKOVANÉ] v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] z plnenia funkcií lesov pre účely líniovej stavby „Vedenie 2 x 400 kV [REDAKOVANÉ] lokalita [REDAKOVANÉ] a obmedzil využívanie predmetných pozemkov na dobu od 1. júla 2020 do 30. júna 2100 tak, že na pozemkoch sa obmedzuje drevoprodukčná funkcia lesa a budú slúžiť ako bezlesie, ochranné pásmo vzdušného elektrického vedenia uvedenej líniovej

stavby. Sťažovateľ nespokojný s rozsudkom krajského súdu podal proti nemu kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zopakoval svoju argumentáciu použitú pred všeobecnými súdmi, tvrdiac, že postupom a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu boli porušené jeho označené práva. Atakuje právne závery, na ktorých stojí napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, a tvrdí, že najvyšší súd nesprávne jeho vec posúdil a nevysporiadal sa relevantnými námietkami uvádzanými v jeho kasačnej sťažnosti. Námietky sťažovateľa možno rozdeliť do viacerých skupín. Sťažovateľ predovšetkým namieta, že: a) orgán štátnej správy lesného hospodárstva vydal rozhodnutie bez súhlasu sťažovateľa ako vlastníka dotknutých pozemkov, v tejto súvislosti sťažovateľ tvrdí, že žiadosť o vydanie rozhodnutia podala osoba, ktorú nemožno považovať za osobu s iným právom k pozemku a stavbe podľa § 7 ods. 3 zákona o lesoch, pretože nedisponoval stavebným povolením na realizáciu stavby, b) že označeným správnym rozhodnutím došlo de facto k vyvlastneniu, a v tejto súvislosti spochybňuje splnenie podmienky verejného záujmu, pretože *„predmetná trasa elektrovodu nie je v súlade s územným plánom BB SK“*, ako aj poskytnutie primeranej náhrady, pretože nebola priložená žiadna dohoda o náhrade a boli obídené právne predpisy o vyvlastňovanom konaní, c) vyjadruje presvedčenie, že v dôsledku odlesnenia dotknutých pozemkov na základe nezákonného rozhodnutia, ktoré najvyšší súd nezrušil alebo nezmenil, dôjde k zásahu do jeho základného práva na priaznivé životné prostredie. Vychádzajúc z tvrdenej nezákonnosti postupu vo veci konajúcich správnych orgánov, sťažovateľ argumentačne dospieva k záveru o ústavnej neudržateľnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý neposkytol ochranu jeho označeným právam.

4. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho ústavnej sťažnosti rozhodol nálezom v tomto znení:

„1. Základné ľudské právo sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR v znení čl. 1 dodatkového protokolu k Dohovoru, ktorý zaručuje pokojné užívanie majetku každej fyzickej osobe, základné právo sťažovateľa na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 Ústavy a základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžrk/20/2018, porušené boli.

2. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 10 Sžrk/20/2018 zo dňa 25. septembra 2019 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 24 S/123/2017 zo dňa 21. júna 2018 sa zrušuje.

4. Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť sťažovateľovi.“

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

11. Ústavný súd pripomína, že vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09).

12. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

III.

Samotné posúdenie veci ústavným súdom

13. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu najmä namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy. Podstata jeho argumentácie spočíva v námietke nedostatočného a arbitrárneho odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorý sa podľa jeho názoru nedostatočne a ústavne nekonformne vysporiadal s jeho námietkami vznesenými v kasačnej sťažnosti. Sťažovateľ konkrétne namietal nesprávny výklad a aplikáciu § 7 ods. 3 zákona o lesoch, ďalej, že došlo k obchádzaniu právnych predpisov o vyvlastnení, a tiež vzhľadom na nezákonný postup

došlo aj k neprípustnému zásahu do jeho majetkových práv, ako aj základného práva na priaznivé životné prostredie. Sťažovateľ svoju argumentáciu týkajúcu sa porušenia svojich procesných práv spája s porušením svojich označených hmotných práv.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a postupom, ktorý mu predchádzal

14. V súvislosti s pertraktovanou námietkou arbitrárnosti ústavný súd už uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutých rozhodnutí, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

15. Najvyšší súd v podstatnom na odôvodnenie svojho napadnutého rozsudku v reakcii na námietku sťažovateľa, týkajúcu sa arbitrárneho posúdenia aplikácie § 7 ods. 3 zákona o lesoch, uviedol, že *«z ustanovenia § 7 ods. 3 zákona o lesoch zároveň vyplýva, že žiadosť tieto náležitosti (súhlas vlastníka alebo správcu a dohodu o náhrade) neobsahuje, ak žiadateľom je osoba s iným právom k pozemku a stavbe. V poznámke pod čiarou odkazuje uvedené ustanovenie na § 139 ods. 1 stavebného zákona. Ako vyplýva z § 139 ods. 1 písm. c) stavebného zákona, pod pojmom „iné práva k pozemkom a stavbám“ použitým v spojení „vlastnícke alebo iné práva k pozemkom a stavbám na nich“ sa podľa povahy prípadu rozumie právo vyplývajúce z iných právnych predpisov, pričom v poznámke pod čiarou zákon odkazuje okrem iných právnych predpisov aj na zákon č. 656/2004 Z. z. o energetike a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý bol súčinnosťou od 1. septembra 2012 nahradený v súčasnosti platným zákonom č. 251/2012 Z. z. o energetike.*

35. *Ako vyplýva z § 11 ods. 1 písm. f) zákona o energetike, držiteľ povolenia alebo ním poverená osoba môže v nevyhnutnom rozsahu a vo verejnom záujme zriaďovať na*

cudzích pozemkoch mimo zastavaného územia obce elektrické vedenie a elektroenergetické zariadenie prenosovej sústavy a distribučnej sústavy; pri povoľovaní takej stavby stavebný úrad rozhodne o podmienkach, za akých možno stavbu uskutočniť a prevádzkovať na cudzom pozemku; oprávnenia stavebníka na uskutočnenie stavby vznikajú nadobudnutím právoplatnosti takého rozhodnutia. Podkladom pre vydanie preskúmaného rozhodnutia žalovaného bolo okrem iného aj rozhodnutie Ministerstva hospodárstva SR, sekcie energetiky, č. 24928/2015-4110-52303 z. 9. novembra 2015 (právoplatného 30. novembra 2015), ktorým bolo Slovenskej elektrizačnej prenosovej sústave, a. s. vydané osvedčenie na výstavbu energetického zariadenia...

36. Podľa názoru najvyššieho súdu z uvedeného vyplýva, že žiadateľ o vyňatie lesných pozemkov bol osobou s iným právom k pozemku a stavbe v zmysle § 139 ods. 1 písm. c) stavebného zákona, a preto nebol povinný v zmysle § 7 ods. 3 zákona o lesoch k žiadosti priložiť súhlas vlastníka alebo správcu dotknutého lesného pozemku a dohodu o určení výšky a spôsobe poskytnutia náhrady za obmedzenie vlastníckych práv. Uvedenú otázku správne právne posúdili konajúce správne orgány ako aj krajský súd, ktorý ich rozhodnutia preskúmal.

37. Názor sťažovateľa, že iné právo k pozemku je dané až stavebným povolením vydaným v prospech žiadateľa, nemá oporu v zákone. Ako vyplýva z citovaného ustanovenia § 7 ods. 3 zákona o lesoch, ktoré odkazuje na ustanovenie § 139 ods. 1 stavebného zákona, ktoré následne okrem iného odkazuje na zákon o energetike, preukázanie iného práva k pozemku sa v tejto veci podľa najvyššieho súdu odvíja práve od ustanovení zákona o energetike, pričom v konaní žiadateľ svoje právo preukázal osvedčením ministerstva hospodárstva na výstavbu energetického zariadenia.».

16. Ústavný súd konštatuje, že sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa touto námietkou sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tejto súvislosti v napadnutom rozsudku dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Zároveň konštatuje, že najvyšší súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo v okolnostiach veci žiadateľ bol a je osobou s iným právom k dotknutému lesnému pozemku, preto jeho žiadosť nemusela obsahovať súhlas vlastníka

alebo správcu so zámerom a ani dohodu o určení výšky a spôsobe poskytnutia náhrady za obmedzenie vlastníckych práv.

17. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že týmto postupom došlo k obchádzaniu právnych predpisov o vyvlastnení, najvyšší súd v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku poukázal na § 35 ods. 1 a 3 zákona o lesoch, ktorý otázku primeranej náhrady za obmedzenie využívania vlastníckych práv k lesným pozemkom výslovne rieši ako lex specialis za predpokladu, ak to osobitné predpisy neustanovujú inak. V nadväznosti na to poukázal na § 11 ods. 12 zákona č. 251/2012 Z. z. o energetike a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý ustanovuje povinnosť poskytnúť jednorazovú, primeranú náhradu (zodpovedajúcu miere obmedzenia, pozn.) za nútené obmedzenie vlastníka pozemku v užívaní pozemku. Taktiež upriamil pozornosť na to, že sťažovateľ v zmysle označeného ustanovenia si musí svoj nárok uplatniť u držiteľa povolenia, v okolnostiach veci u žiadateľa. Pokiaľ sa na výške primeranej jednorazovej náhrady nedohodnú, sťažovateľ môže podať súdu návrh na rozhodnutie o výške primeranej jednorazovej náhrady.

18. Ústavný súd preto konštatuje, že aj táto námietka sťažovateľa je nedôvodná, keďže nútené obmedzenie vlastníckych práv k lesným pozemkom je priamo a komplexne upravené v zákone o lesoch (§ 35 zákona o lesoch), preto má prednosť pred všeobecným právnym predpisom, na ktorý sťažovateľ poukazoval (zákon č. 282/2015 Z. z. o vyvlastňovaní pozemkov a stavieb a o nútenom obmedzení vlastníckeho práva k nim a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

K namietanému porušeniu základného práva na vlastniť majetok a práva na ochranu vlastníctva napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a postupom, ktorý mu predchádzal

19. Sťažovateľ v tejto súvislosti tiež namietal, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu zároveň došlo k neprípustnému zásahu do jeho práv hmotnej povahy, konkrétne základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

20. Ústavný súd, vychádzajúc z predmetu konania pred všeobecnými súdmi, ako aj z už uvedenej zákonnej úpravy podľa zákona o lesoch, upravujúcej poskytovanie primeranej náhrady v súvislosti s obmedzením vlastníckych práv sťažovateľa k lesným pozemkom, konštatuje, že samotným rozhodnutím o dočasnom vyňatí a obmedzení využívania k zásahu do vlastníckeho práva sťažovateľa nemohlo dôjsť. Záver sťažovateľa o porušení jeho majetkových práv je predčasný, keďže priznanie náhrady primárne závisí od aktivity sťažovateľa, t. j. od toho, či si náhradu uplatní včas u povinného subjektu. Preto ústavný súd dospel k záveru, že neexistuje relevantná spojitosť medzi namietanými právami hmotnej povahy podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu na jednej strane a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu na strane druhej a sťažnosť sťažovateľa je v tejto časti zjavne neopodstatnená.

K namietanému porušeniu základného práva na priaznivé životné prostredie napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a postupom, ktorý mu predchádzal

21. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti tiež formuloval vo všeobecnosti námietku o porušení základného práva na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 ústavy, ktorú argumentačne odvíjal od porušenia zákonnosti postupu vo veci konajúcich orgánov.

22. Ústavný súd, vychádzajúc zo svojho záveru o zjavnej neopodstatnenosti tvrdení sťažovateľa o porušení jeho označených práv procesnej povahy, ako aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku (bod 39 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom najvyšší súd poukázal na to, že zámer, ako aj predmetná stavba zasahujúca do práv sťažovateľa ako podklad rozhodovania vo veci konajúcich orgánov sú v súlade s koncepciou územného plánu rozvoja Slovenska 2011, z ktorého vyplýva komplexné priestorové a funkčné využívanie celého územia Slovenskej republiky, pričom zároveň prihliada aj na požiadavky starostlivosti o životné prostredie), dospel k záveru, že všeobecné tvrdenie sťažovateľa o porušení tohto základného práva nebolo spôsobilé spochybniť ústavnú akceptovateľnosť napadnutého rozsudku ani z tohto aspektu. Preto aj túto námietku posúdil ako zjavne nedôvodnú.

23. Ústavný súd preto v súhrne konštatuje, že dôvody napadnutého rozsudku najvyššieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a z relevantných právnych noriem. Sťažovateľom prezentované argumenty podľa názoru ústavného súdu relevantne nespochybnili ústavnú konformnosť právnych záverov prijatých najvyšším súdom. Ústavný súd s ohľadom na uvedené dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je ako celok zjavne neopodstatnená, a preto ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

24. Pokiaľ ide o sťažovateľov návrh na zrušenie rozsudku krajského súdu (bod 3 petitu sťažnosti, citovaný v bode 4 odôvodnenia tohto rozhodnutia, pozn.), ústavný súd konštatuje, že v zmysle § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde je oprávnený zrušiť len také rozhodnutie alebo opatrenie, vo vzťahu ku ktorým vyslovil, že nimi boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa. Keďže sťažovateľ vyslovenie porušenia svojich základných práv rozsudkom krajského súdu nežiadal, absentuje zákonom predpokladaný „predstupeň“ pre zrušenie predmetného rozsudku. Takisto absentuje akékoľvek k tomu sa viažuce vecné a právne odôvodnenie sťažnosti. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku zákonom predpísaných náležitostí.

25. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu